

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1995
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 100

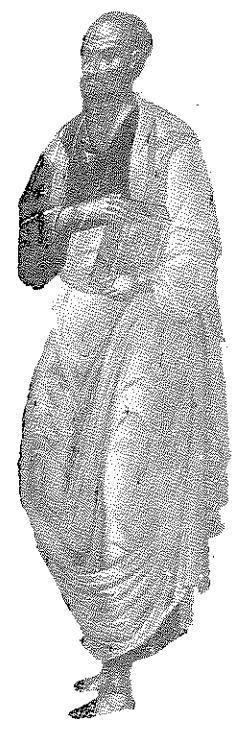
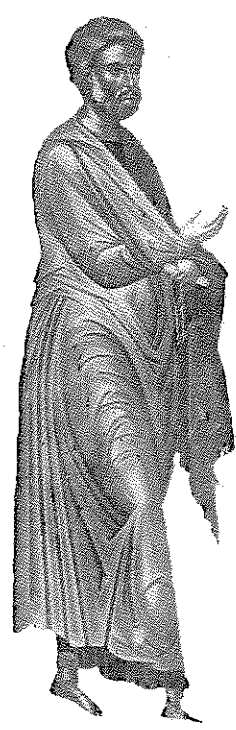
ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 870
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΙΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΕΠΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου

«Εἰς φῶς Ἐθνῶν τέθεικά σε τοῦ εἶναι σε
εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς».

Ἡ προσδοκία τῶν Ἐθνῶν ἐπεφάνη ἐν τῷ
προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἡ
θεογνωσία ἐδόθη εἰς σωτηρίαν μέσω τῶν θεο-
κηρύκων τῆς νέας χάριτος ἱερῶν Ἀποστόλων
διὰ τῆς σαγήνης τοῦ Παναγίου Πνεύματος.
Εἰς τό Ὑπερῶν ἐτελεσιουργήθη τό μονα-
δικόν εἰς τὸν κόσμον μυστήριον τῆς παλιγγε-
νεσίας διὰ τῆς καθαγιάσεως καὶ σοφίσεως τῶν
Μαθητῶν ὑπὸ τοῦ Παρακλήτου διὰ τὴν ἐπι-
χείρησιν τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς ἀποστολῆς
τῶν εἰς τὸν κόσμον εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς προ-

φητικής φωνής, «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἴκου-
μένης τὰ ρήματα αὐτῶν».

Ἀπεσταλμένοι καὶ Ἀπόστολοι συγκροτοῦν τὴν χορεῖαν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατρὸς διὰ τὴν ἀνάπλασιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ ἀληθές τοῦ λόγου βεβαίῳ ὁ Χριστός ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ λέγων «... καθὼς (σύ Πάτερ) ἐμέ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, καγὼ ἀπέ-
στειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον». (Ἰωάν. 12-18).

Εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑ-
θνῶν καὶ τῶν πάσης φύσεως καὶ τάξεως ἀν-
θρώπων πρὸς τὸν ἀληθῆ Θεόν, Βασιλέων,
σοφῶν, ρητόρων, διδασκάλων καὶ ἰσχυρῶν
τῆς γῆς ἐξέλεξε τοὺς ἀγραμμάτους καὶ
ἀπλοϊκοὺς Μαθητάς τοὺς ὁποίους καὶ κατέ-
στησε τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας μὴ
ἔχων ἀνάγκην τῆς ἀνθρωπίνης ὑπεροχῆς,
«ἵνα μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ».

Διὸ καὶ «τά μωρά καὶ ἐξουθενημένα» ἐξέλε-
ξεν ὁ Θεός ἵνα καταδείξῃ τὴν θεϊκὴν ἐπενέρ-
γειαν εἰς τὴν τέχνην τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑ-
θνῶν πρὸς Αὐτόν, χωρὶς πάσης ἀνθρωπίνης
σοφίας καὶ ἰσχύος.

Θαυμασίως δὲ δίδει τὴν εἰκόνα τῆς θεϊκῆς
ἀλλοιώσεως τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ ὑπερῶν
ὁ ἱερός Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας ψάλλων:
«Ὅσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυθμος χάρις, λάμπο-
ντες ἀστράπτοντες ἡλλοιωμένοι ὀθνεῖαν ἀλ-
λοίωσιν εὐπρεπεστάτην...», τοσαύτη ἡ χάρις
καὶ ἡ δύναμις διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς ἥτις
ἐδόθη οὐρανόθεν πρὸς ἀνθρώπους.

Κορυφαῖος ἔχει τὴν κλῆσιν εἰς τὸ Ἀποστο-
λικὸν ἀξίωμα ὁ ἀπλοὺς καὶ ἄσημος ἀλιεύς τῆς
Γαλιλαίας Πέτρος.

Οὐρανοβάμων καὶ Ἐθναπόστολος ὁ ἰσότη-
μος καὶ ἰσοστάσιος Παῦλος.

Πέτρος καὶ Παῦλος, ἡ κορυφαία τῶν Ἀπο-
στόλων ἀκρότης, μέ δύο διαφορετικὰς ὁμῶς
ἀφετηρίας. Θερμός εἰς τὸν ζῆλον ὑπὲρ τοῦ
Χριστοῦ ὁ Πέτρος, διώκτης σφόδρα ὁ Παῦλος,
πῦρ πνέων κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ἐδῶ ὁμῶς
συντελεῖται τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἐπιστροφῆς.
Ὁ διώκτης συλλαμβάνεται εἰς τὸ δίκτυον τοῦ

Χριστοῦ καὶ μεταβάλλεται ἀπὸ σκότος εἰς φῶς
ἐθνῶν!

«Εἰς φῶς ἐθνῶν τέθεικά σε τοῦ εἶναι σέ εἰς
σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», εἶναι ἡ φωνή
τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν Παῦλον. Καὶ
δικαίως, διότι τὸ ἔργον του ἐδείχθη ἐπάξιον
τῆς κλήσεώς του καὶ ὁ μετὰ τὴν κλῆσιν ζῆλος
του ὑπερέβη πάντα ἕτερον κατὰ τὴν ἰδίαν
μαρτυρίαν: «Ἑβραῖοι εἰσὶ; καγώ. Ἰσραηλῖται
εἰσὶ; καγώ. Διάκονοι Χριστοῦ εἰσὶ (παραφρο-
νῶν λαλῶ) ὑπὲρ ἐγώ». Τὸ ἀληθές δὲ τῶν
λόγων ἐβεβαίωσε παρακατιῶν, «ἐν κόποις
περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως,
ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολ-
λάκις».

Ἡ Ἐκκλησία εὐγνωμονοῦσα τὴν προσφο-
ρὰν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς τὸ ἔργον τῆς
σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων κατέταξε τούτους
εἰς τὴν πρώτην χορεῖαν μετὰ τῶν Ἀγίων ὡς
διαδόχων τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐτίμησε θεοπρε-
πῶς τὴν μνήμην αὐτῶν διὰ τοὺς πολλοὺς
καμάτους καὶ ἀγῶνας των πρὸς διάδοσιν τῆς
θρησκείας τοῦ Ἑσταυρωμένου.

Διέδραμον ὡς ὑπόπτεροι ἀετοὶ τὴν οἴκου-
μένην μέ τὰ σύγχρονα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
συγκοινωνιακὰ μέσα καὶ τὸ πλεῖστον πεζῇ,
μεταφέροντες παντοῦ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγ-
γελίου, καθαιροῦντες τὴν πλάνην τῶν εἰδώ-
λων καὶ ἀλλάσσοντες ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς εἰδώ-
λολατρικῆς ἐποχῆς διὰ τῆς ἀγίας ζωῆς τοῦ
Χριστοῦ, οὐρανῶσαντες τὴν γῆν καὶ τοὺς αἰχ-
μαλώτους τοῦ Ἄδου ἀναβιβάσαντες εἰς ἀγγε-
λικὸν ἀξίωμα.

Βαρύ καὶ ὑπὲρ ἀνθρωπίνην δύναμιν τὸ
ἔργον, ἀλλ' ἡ ἐνοικοῦσα εἰς τοὺς Ἀποστό-
λους χάρις ἐνίκη καὶ πολεμίους καὶ ὑστερή-
ματα ἀνθρώπινα, διότι ὁ λόγος αὐτῶν ὡς
λόγος Θεοῦ «ζῶν καὶ ἐνεργῆς καὶ τομώτερος
ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον καὶ δεικνού-
μενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύμα-
τος» (Ἐβρ. 4. 12) συνετέλει ὡς μεταμβολι-
σμός εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Αἱ δὲ
«σκιαί καὶ τὰ σουδάρια» αὐτῶν ἐνήργουν θαυ-
μασίως πρὸς θεραπείαν τῶν ἀνιάτων νόσων
καὶ ἐδίωκον τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα ἐξ ἀν-
θρώπων, «ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφρέρειν

τούς ασθενείς καί τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καί κραβ-
βάτων ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιά ἐπι-
σκιάσῃ, τινὶ αὐτῶν, οἵτινες ἐθεραπεύοντο
ἅπαντες». (Πρ. Ε. 15).

Μετά τοσαύτης θεϊκῆς δυνάμεως περιε-
βλήθησαν οἱ ὑπηρέται τοῦ Λόγου διὰ νά ἀνα-
φανῇ ἡ ἀλήθεια τοῦ κηρύγματος, χωρίς ὅμως
νά ὑποχωρήσουν οἱ θλίψεις καί κακουχίαι καί
ἡ ἀνθρωπίνη ἀτέλεια εἰς καιρούς, ὥστε καί
αὐτοὶ οἱ τοσοῦτον ὑψηλοὶ καί θαυμάσιοι νά
αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῆς θεϊκῆς ἐπεμβά-
σεως εἰς τοὺς μεγάλους πειρασμούς, ὡς ἱστο-

ρεῖ ὁ ἴδιος Παῦλος δι' ἑαυτόν. Καί τοῦτο ἵνα
μὴ λησμονήσωσι ὅτι εἶναι εἰσέτι ἄνθρωποι.

Τούτους τοὺς μεγάλους κήρυκας τῆς εὐσε-
βείας ἔχομεν χρέος νά τιμῶμεν ὑπερβαλλό-
ντως ὡς σωτῆρας μας καί ὡς αἰτίους τῆς μετὰ
τοῦ Θεοῦ οἰκειώσεώς μας, ἀλλὰ καί ἕτερον
χρέος νά καταστῶσι πρότυπα τῆς ζωῆς μας
κατὰ τὸν Παῦλον, «μιμηταὶ μου γίνεσθε καγὼ
Χριστοῦ», ὥστε νά ἀξιολογηθῇ ἡ προσφορά
των πρεπόντως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡμεῖς δὲ
νά ἀξιοθῶμεν δι' αὐτῶν τῆς μερίδος τῶν ἐκλε-
κτῶν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Τὴν 12ην καί 13ην Μαΐου ἐ.ε. (Π.Η.), συνήλθε τὸ
Δ.Σ. τοῦ Σωματείου μας, μὲ θέματα ποῦ ἀφοροῦσαν
τὴν οικονομικὴν ἀνάπτυξιν τοῦτου, ὡς καί τὴν ἀνα-
νέωση διαφόρων τομέων του.

2. Μὲ ἀπλότητα καί συγκίνησι, ἔγινε ὁ ἀποχαιρετι-
σμός τοῦ κ. Χρήστου Χαλβατζῆ. Ὡς γνωστόν, ὁ κ. Χ.
Χαλβατζῆς, ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν, ὑπηρετήσε εἰς τὰ Γρα-
φεῖα μας, ὅπως ἐπίσης ἦταν καί ὑπεύθυνος ὕλης
καὶ ἀρθρογράφος τῆς ἐφημερίδος ἡ «Φ.Ο.».

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ., Σεβ. Φθιώτιδος κ. Καλλίνι-
κος, ὡς καί τὰ ὑπόλοιπα μέλη, εὐχαρίστησαν αὐτόν
γιά τὴν ἕως τώρα προσφορά του, ὁ δὲ κ. Χ. Χαλβα-
τζῆς βεβαίωσε τὸ Προεδρεῖο τοῦ Δ.Σ., ὅτι θά βρί-
σκεται πάντοτε εἰς τὴν διάθεση τῆς Ἐκκλησίας
μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐ-
πειδὴ τὸ κόστος τῶν ταχυδρο-
μικῶν διὰ τὸ ἐξωτερικόν κατέ-
στη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ
ὕψηλόν παρακαλοῦνται οἱ ἀγα-
πητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ
ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς
συνδρομὰς των, διὰ νά εἴμεθα
εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα
εἰς τὸ ἱεραποστολικόν ἔργον
τῆς ἐφημερίδος μας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΕΝΤΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Νομίμως ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Προέδρου
τοῦ Δ.Σ. Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 - 36.47.365 - ΦΑΞ: 38.28.280

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἀρχιμ. π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος
ΤΗΛ.: 46.72.921

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ

Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντῆς
Πρωτονοτάριος
ΤΗΛ.: 22.82.253

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Σεβ. Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου

Διεγείρει τόν νοῦν πρός σκέψιν γιά τίς μεγάλες τῆς ἀρετῆς ἀνταποδώσεις, τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον τῆς Α΄ Κυριακῆς. Μᾶς φανερώνει ὁ Θεάνθρωπος ὅτι οἱ ἐργάτες τῆς ἀρετῆς καί ἐπὶ τοῦτον τόν κόσμον εἶναι ἐνδοξοὶ καί εἰς τόν μέλλοντα αἰῶνα, τρισμακάριοι. Ὅπως ἡ σκιά τρέχει πίσω μας, ὅταν ἐμεῖς φεύγουμε κατά τόν ἴδιον τρόπον καί τόν ἐνάρετο ἄνθρωπο, ὅταν ἀποφεύγει τίς τιμές τοῦ κόσμου, ὁ κόσμος τόν τιμᾷ καί τόν περιποιεῖται.

«Ἐξαριθμήσομαι γάρ αὐτούς καί ὑπέρ ἄμμον πληθυνθήσονται» λέγει ὁ Προφητάναξ. Τιμῶμεν ἅπαντας τοὺς φίλους τοῦ Θεοῦ ὡς ἀρετῆς λαμπρά παραδείγματα, ὡς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εὐεργέται.

«Ὅστις», λέγει «ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...». Διατί ὁ Θεός ζητεῖ ὁμολογία πίστεως ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα ὅταν αὐτὴ ἡ ὁμολογία φέρῃ τόν κίνδυνον τοῦ θανάτου; Ὡς σύνθετος ὁ ἄνθρωπος ἐκ ψυχῆς καί σώματος, δοξάζεται ὑπὸ Θεοῦ, μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ὄχι μόνον ἡ ψυχὴ ἀλλὰ καί τὸ σῶμα, διὰ τοῦτο εἰς κάθε ἀρετὴ πρέπει νὰ συνεργήσῃ ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ σώματος. Ἡ πίστις χωρὶς ὁμολογία εἶναι ἀτελής, ὑποκριτικὴ. Ἀραγε τόσο ἀναγκαία εἶναι ἡ τοιαύτη ὁμολογία, ὥστε ἐὰν λείψῃ αὐτὴ, λείπει καί ἡ σωτηρία; Ναί.

«Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἐστὶ μου ἀξιος».

Ἀνάγκη εἶναι ἡ πρός τόν Θεόν ἀγάπη νὰ ὑπερβαίνει κατά πάντα καί διὰ πάντα τὴν συγγενικήν. Ἀγάπα ὅσο θέλεις τόν πατέρα ἢ τὴν μητέρα σου, τόν υἱόν ἢ τὴν θυγατέραν σου, ἀλλὰ ἐὰν αὐτοὶ γίνουν ἐμπόδιον εἰς τὴν πίστιν καί παρακίνημα ἀθετήσεως τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀγαπήσῃς ὑπὲρ τόν Θεόν τόν συγγενή σου. Ἐὰν ἀγαπῶ τόν Θεόν ὑπὲρ τῶν συγγενῶν μου γίνομαι ἄραγε διὰ τοῦτο μόνον ἀξιος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ; Ὁχι. Ἡ τέλεια ἀγάπη δέν εἶναι νὰ ἀγαπῶ τόν Θεόν περισσότερο τῶν συγγενῶν, ἀλλὰ καί περισσότερο τοῦ ἑαυτοῦ μου.

«Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τόν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἐστὶ μου ἀξιος».

Βλέπουμε τὴν ἀκρίβεια τῶν θείων λόγων· πρῶ-

τον εἶπε τό «λαμβάνει τόν σταυρόν», ἔπειτα τό «ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου»· διότι πρῶτον ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ νεκρώνει τὰ πάθη τῆς σαρκὸς καί τίς ἐπιθυμίας τοῦ κόσμου, ἔπειτα κατορθώνει τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἀκολουθήσαμέν σοι, τί ἄρα ἐστὶ ἡμῖν;

Ὁ Θεός ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι ἐπὶ τὴν ποσότητα τῶν πραγμάτων, ἀποδίδει ἐπίσης καί εἰς τὸν πλούσιον καί εἰς τὸν πένητα τὰς ἀμοιβάς.

Λέγοντας ὁ Πέτρος τὰ πάντα ἐννοοῦσε καί τὰ ὀφειλήματα τῶν ἐχθρῶν, καί τοῦ βίου τὰ σκάνδαλα, καί τοῦ κόσμου τὴν ματαιότητα, τόν φθόνον, τὴν ἐκδίκησιν, τὴν ἀδικίαν, τὴν πλεονεξία, τὴν κοιλιοδουλίαν, τὴν μέθη, τὴν ἀσέλγεια.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ: «... καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ».

Οἱ μὲν θρόνοι δηλώνουν τὴν ἀφατον τιμὴν καὶ δόξαν· τό δὲ κάθισμα τό στερεόν ἀκίνητον τῆς δόξης ἐκείνης· τό δὲ «κρίνοντες» τό ἐλέγχοντες, τοὺς προφασιζομένους ἐμπόδια.

Πᾶς, ὅστις ἀφῆκεν οἰκίας, ἢ ἀδελφούς... ἑκατονταπλασίονα λήψεται καί ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει.

Ἄν δοῦμε τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς ἁγίους μάρτυρας, τοὺς ὁσίους ἀσκητὰς, τί ἀφῆσαν; μίαν οἰκίαν; Πόσες ὁμως ἐκκλησίες ἔχουν ἀφιερωμένες εἰς τό ὄνομά τους σήμερα; Πόσο πλῆθος χριστιανῶν ἕως σήμερον πάσης τάξεως ἀνθρώπων δοξολογεῖ αὐτούς καί δῶρα προσφέρει ἐν ὀνόματι Κυρίου καί τοὺς παρακαλεῖ νὰ πρεσβεύουν πρός τόν Θεόν!

Γιὰ νὰ δείξῃ τό ἀπροσωπόληπτον καί δίκαιον τῆς ἀνταποδόσεως προσθέτει ὁ Θεάνθρωπος. «Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρῶτοι». Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πιστεύοντες, δηλ. ἄρχοντες, πρῶτοι τῶν ἄλλων εἰς τοῦτον τόν κόσμον, θὰ εἶναι ἔσχατοι ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἐπειδὴ ὀλίγας ἀρετὰς κατόρθωσαν. Πολλοὶ δὲ ἀφανεῖς, ἄσημοι, ἔσχατοι τῶν ἄλλων εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, θὰ εἶναι πρῶτοι διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν ἀρετὰς ὡς πρός τόν

βαθμό της απολαύσεως της θείας δόξης. Κατά την υπόληψιν δέ των ανθρώπων πολλοί νομιζόμενοι πρώτοι κατά την ἀρετή ἔσχατοι θά φανερωθούν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, οἱ δέ νομιζόμενοι ἔσχατοι θά φανούν πρώτοι καί τούς ἄλλους ὑπερέχοντες.

Ὁ Πετεφρῆς εἶδε τὴν ἀρετὴ νά ἀστράπτει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωσήφ, ὅταν τὸν ἔφεραν οἱ Ἰσραηλίται εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ἀγόρασε καί τὸν κατέστησε κύριον τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Παρ' ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Πετεφρῆ ἐπείραξε σφόδρα τὴν σωφροσύνην τοῦ Ἰωσήφ, νικᾷ τὸν πόλεμον, φυλάκιον ἀμίαντον τῆς σωφροσύνης τὸν θησαυρόν, λόγῳ συκοφαντίας, τὸν βάζουν φυλακὴ. Ὅταν δέ ἐξήγησε καί τοῦ Φαραῶ τὸ ἐνύπνιον, εἰς ἀντάμειψιν τῆς εὐεργεσίας τὸν ἔκαμε ἄρχοντα πάσης τῆς γῆς Αἰγύπτου. Ὁλη ἡ Αἴγυπτος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἰωσήφ ὑπακούει, προσκυνεῖ καί σέβεται αὐτὸν ὡς ἡγεμόνα.

Ἀκούετε τὰ κατορθώματα τῆς ἀρετῆς: Τούς δούλους καθιστᾷ δεσπότης· τούς πτωχοὺς, πλουσίους· τούς δεσμίους ὑπερτίμους ἡγεμόνας· αὕτη εἶναι τῆς ἀρετῆς ἡ ἀναπόδοσις.

Ἀρετὴ λοιπόν, θησαυρὸς ἐπουράνιου, πηγὴ ἀληθινῆς δόξης, καί τιμῆς, ρίζα πνευματικῆς εἰρήνης καί ἀνέσεως, μητέρα κάθε οὐρανοῦ καί ἐπιγείου εὐτυχίας.

Ὅταν γνωρίζουμε τῆς ἀρετῆς τὴν ὠφέλειαν καί

ἀποστρεφόμεθα τὴν ἐργασίαν τῆς εἶναι μωρία μεγάλη καί παραφροσύνη φανερὴ.

Τέκνα μου ἀγαπητά, μεγάλη πλάνη κρατᾷ τὴν καρδίαν μας καί σκοτίζει τὸν νοῦ μας, ὅταν πιστεύουμε, ὅτι εἰς τὴν ἁμαρτίαν εὐρίσκεται πλοῦτος, ἀντίθετα μόνον φόβος, ταραχὴ, ἀτιμία, κίνδυνος, ταλαιπωρία, στεναγμός, θλίψις, τρυφὴ γλυκόπικρη, αἰσχύνῃ, ἔλεγχος συνειδήσεως βαρύτατος, ἀσθένειες καί πολλάκις θάνατος. Στὰ παλάτια τῶν ἀρχόντων, μόνον σκιά δόξας βρίσκεται, περιπεπλεγμένη ἀπὸ τὴν ἀκαταστασία, τὴν ὁποίαν ὁ φθόνος ἐπιβουλεύεται καί καταδιώκεται ἀπὸ τούς δοξομανεῖς.

Ὅχι μόνον δόξα καί τιμὴ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἐναρέτου ἀλλὰ καί ἡ εἰρήνη. Ἄλλη ἀμοιβὴ τῶν ἐναρέτων, εἰς αὐτούς οἱ μὲν ἄνθρωποι προσφέρουν τὴν εὐλάβειαν καί τὴν ὑπακοήν τὴν εἰς τὸν Θεόν ὀφειλόμενην, οὐδὲ ἄγγελοι τὴν ὑπερεσίαν καί τὴν περιποίησιν. Τί περισσότερον αὐτοῦ ὑπάρχει;

Ἄνθρωπε, λέγει ὁ Θεός, θέλεις δόξαν; θέλεις τρυφὴν καί εὐτυχίαν; Μία μόνον μέριμνα ἔχε, τῆς ἀρετῆς τὴν κατόρθωσιν· αὕτη ἔχει καί μεταδίδει εἰς τούς φίλους τῆς πάσας τὰς εὐτυχίας.

«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». (Ματθ. ζ' 33).

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. π. Χρυσοστόμου Βάρκα

Η ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες πνεύματος Ἁγίου»

Οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι ἀνέμενον τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σύμφωνα μέ τὴν Ρητὴν υπόσχεση τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ γιὰ πρώτη φορά γιὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ «ἄλλου Παρακλήτου» τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας. Θά τὸν ἔστελνε στοὺς Ἀποστόλους ὁ Θεὸς Πατέρας, ἀνταποκρινόμενος στὴν παράκληση τοῦ Υἱοῦ του, γιὰ νά μένει μαζί τους αἰωνίως καί νά ἀποτελεῖ τὸν ἀχώριστο σύντροφο τὴν παρηγοριά καί τὴν πηγὴ ἐμπνεύσεώς τους. Τὴν ἴδια υπόσχεση ἐπανάλαβε καί μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ βεβαιώνω ὁ Κύριος τούς μαθητὲς Του «ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους» (Λουκ.

24,49). Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Παρακλήτου θά γινόταν οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας καί τότε οἱ μαθητὲς θά βαπτίζονταν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος ποῦ θά ἐλάμβαναν θ' ἀναδεικνύονταν οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἀδελφοί ἀποτελεῖ προθεσμίαν ἐπαγγελίας καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέρχεται στοὺς Ἀποστόλους. Σκηνώνει στὴν Ἐκκλησίαν, καί ἐνοικεῖ στίς καρδιὰς τῶν πιστῶν. Ἦρθε καθὼς μᾶς ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος «ἵνα μένη μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰω. 14,16). Οἱ μαθητὲς βρίσκονται ὅλοι ὁμοθυμαδόν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένοι σὲ ὑπερῶον τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἐξαφνα μιά βοή φτάνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φυσᾷ δυνατὰ γεμίζει τὸ σπίτι ὅπου βρίσκονταν. Καὶ πύρηνες γλώσσες διαμοιράζονται καί κάθονται στὰ κεφάλια τῶν ἀποστόλων. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πλημμου-

ρίζει τις υπέρξεις τους. Οί καρποί της παρουσίας Του είναι άμεσοι. Οί μέχρι τότε αγράμματοι ψαράδες της Γαλιλαίας σοφίζονται. Παίρνουν θάρρος. Καί τό κήρυγμά τους αποφέρει τούς πρώτους καρπούς. Γεννιέται ή Έκκλησία καί τό μήνυμα του Εύαγγελίου φθάνει σ' όλο τόν κόσμο καί φέρνει τό χαρμόσυνο μήνυμα της σωτηρίας.

Πόσο όμορφα αλλά καί αληθινά ή Άγία μας Έκκλησία τονίζει διά μέσου της ύμνογραφίας της «πάντα χορηγεί τό πνεύμα τό Άγιον, συγκροτεί όλον τόν θεσμόν της έκκλησίας».

Τό αϊτιον όλων των αγαθών, διδάσκει ό Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος είναι «τό παραμένειν ήμιν τήν χάριν του Πνεύματος». Όλα λοιπόν πηγάζουν από τό Πνεύμα τό Άγιον.

Αυτό φώτισε τούς Άποστόλους. Ενίσχυσε τούς μάρτυρας, καθοδήγησε τούς ιερούς ποιμένες καί διδασκάλους της Έκκλησίας στην καταπολέμηση των αίρέσεων. Πόσο πολεμήθηκε ή πίστις μας από διάφόρους αίρετικούς καί πολεμίους όμως αυτό, δηλαδή ό Θεός Παράκλητος ώδήγησε τό σκάφος της Έκκλησίας εις πάσαν τήν αλήθειαν. Τό Άγιο Πνεύμα εξακολουθεί νά παραμένει καί σήμερα στην Έκκλησία. Εκείνο μάς χαρίζει τήν χάριν των ιερών μυστηρίων. Εκείνο αναδεικνύει τούς ιερούς

ποιμένας. Εκείνο μάς μεταδίδει τόν πλούτο των χαρισμάτων Του. Εκείνο ένεργεί παντού γιά νά γνωρίζουν τήν αλήθειαν οί άνθρωποι, οί άνθρωποι του Χριστού καί της αλήθειας. Η σημερινή Έορτή της Πεντηκοστής δέν είναι απλή επέτειος άδελφοί. Είναι ένα συνεχές θαύμα πού παρατείνεται μέσα στους αιώνες. Ο Θεός Παράκλητος εξακολουθεί νά είναι παρών στον κόσμο καί νά ένεργεί μέσα στην Έκκλησία του Χριστού. Βασική προϋπόθεση γιά κάθε Χριστιανό είναι ή πίστη. Η μετοχή του Άγίου Πνεύματος γίνεται κατά αναλογία της πίστεως. Άλλά κοντά στην πίστη χρειάζεται καί ό πνευματικός αγώνας. Τό πνεύμα του Θεού μάς ένδυναμώνει στον αγώνα της έν Χριστώ ζωής καί ή χριστιανική ζωή μάς καθιστά άξιους γιά νά μετέχουμε στά χαρίσματά Του. Η απόκτηση του Άγίου Πνεύματος προϋποθέτει άκόμα καί τήν καθαρότητα της καρδιάς μας. Χωρίς τόν αποχωρισμό των παθών από τήν καρδιά μας δέν μπορούμε νά επιτύχουμε τήν κοινωνία του Άγίου Πνεύματος. Πάνω απ' όλα χρειάζεται θερμή προσευχή.

Νά έκζητούμε επίμονα τήν έλευση του Παρακλήτου στην καρδιά μας, λέγοντας Βασιλεϋ ούράνιε Παράκλητε τό Πνεύμα της αλήθειας, έλθέ καί σκήνωσον έν ήμιν καί καθάρισον ήμάς από πάσης κηλίδος, καί σῶσον Άγαθέ τās ψυχάς ήμών.

Η ΚΑΤΑ ΘΕΟ ΠΟΡΕΙΑ

Υπό του κ. Χρήστου Λάμπρου

Όταν μία ψυχή άθλείται κατά Θεόν, τόσο ή σάρκα όπου έσκηνώνει ό Λόγος του Θεού, εξαγιάζεται, εύλογείται καί μεταμορφώνεται.

Αναφερόμεθα εις τήν Όσία μητέρα Σοφία, πού τή μήμη της ή Έκκλησία μας έορτάζει στις 3 Ίουνίου. Γυναίκα καί μητέρα έξ παιδιών, πού παρ' όλες τίς φροντίδες του σπιτιού καί των λοιπών κοσμικών υποχρεώσεων, πάντοτε εύρισκε χρόνο νά εύαρεστήσει τόν Κύριο καί νά έκπληρώσει τίς έντολές Του.

Ήταν ή κλήσις αυτή, ή έσωτερική επιθυμία της νά είναι όσο τό δυνατόν πιό κοντά στό Θεό. Καί αυτή ή θεόσταλη κλήσις, ήταν καί ή σωτηρία της. Έξ παιδιά είχε, τά όποία όλα απέβίωσαν τό ένα μετά τό άλλο, καί όμως συνέχισε νά είναι μητέρα, δίνοντας όλη τήν άφοσίωσή της, σ' άλλα όρφανά παιδιά. Ήταν ένας πνευματικός άνθρωπος, πού ήθελε νά βαδίζει αδιάκοπα προς τόν Θεόν.

Ο ούρανός καί ό υπερβατικός κόσμος, ήταν ή μοναδική έννοια της. Δέν ήταν τέλεια, λαχταρούσε τήν τελειότητα. Αυτή ή τελειότητα, ή καθαρότητα, ή λάμψη της ζωής της, ήταν τό μέγιστο άθλημά της. Έδωσε όλη τήν περιουσία της στους πτωχούς,

(σήμερα τί θά λέγαμε άν κάποιος άνθρωπος έκανε το ίδιο;), έτρεξε καί έδωσε παρηγοριά σέ άρρώστους, γέροντας, χήρες, έτρεχε όπου μπορούσε γιά νά συναντήσει τόν πόνο, τήν δυστυχία, τήν αδικία, έτρεχε όπου μπορούσε νά συναντήσει τόν Θεό, γιατί εκεί βρίσκεται ό Θεός, κοντά στον πωχό, τόν όρφανό, τόν άρρωστο, τον φυλακισμένο.

Μυστήριο συγκλονηστικό, ήταν ή ένότητα σώματος καί ψυχής της άγίας, όντως καί όλων των άγιων. Γιατί τελικά ό άνθρωπος, βρίσκεται σέ κάθε στιγμή της ζωής του, ανάμεσα στό φρόνημα της σάρκας καί τό φρόνημα του πνεύματος. Καί επιλέγει, όχι χωρίς αγωνία καί πόνο, πολλές φορές μέ τήν ψυχή στό στόμα, γιατί ό αγώνας της έκλογής, πραγματοποιείται έντός του καί ό ίδιος αδιάκοπα κρίνεται καί δοκιμάζεται. Ο αγώνας όμως δέν είναι μάταιος, όσο ό άνθρωπος αισθάνεται τή ζωή του, πλυμμένη από δυνάμεις υπέρτερες του, όσο ό Ούρανός είναι γεμάτος από τήν παρουσία του Θεού.

Η πίστι πού γεννιέται καί γιγαντώνεται μέσα του, πίστι του πνεύματος καί της έλευθερίας, έρωτος αγιότητος, φωτίζει τήν συνείδησί του, φωτίζει όλόκληρη τή ζωή του καί τόν οδηγεί εκεί πού θά δικαιωθεί.

**ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΑΝΑΛΗΨΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ
ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΑΡΧΙΜ. Κ.Κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΚΑΙ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1995**

Πανοσιώτατοι, Ὁσιώτατοι Πατέρες, Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί καὶ Προσκυνηταί.

«*Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐσθήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν.*»⁽¹⁾

Σήμερον ἡ Ἱερά καὶ Σεβασμία ἡμῶν Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου πανηγυρίζει χαρμοσύτως εορτάζουσα τὴν Θεϊαν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σήμερον ἐπέλαμψεν ἡ παιδροτάτη ἡμέρα τῆς Θείας Ἀναλήψεως. Ἡ εορτὴ αὕτη ἀποτελεῖ συμπλήρωσιν τῆς οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκπληρώσας καὶ ἐκτελέσας ἅπαν τὸ Πατρικόν θέλημα, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ εἰς οὐρανοὺς ὑπὸ ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων παραπεμπόμενος, συνανύψωσεν καὶ ἡμᾶς μετὰ τοῦ σώματος Αὐτοῦ. Καὶ εἰς τί συνίσταται ὁ πλοῦτος τῆς δόξης καὶ τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ; Εἰς τὸ ὅτι τὴν ταπεινὴν καὶ εὐτελεῖ καὶ πενιχρὰν ἡμῶν φύσιν ἀνεβίβασεν εἰς τὸν βασιλικόν θρόνον, προσκυνουμένην ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου ἀγγελικῆς δυνάμεως.

Διὰ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἐτελέσθη θρίαμβος μέγας μέθριαμβευτὴν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἄρμα θριάμβου ἡ νεφέλη, φρουρά τιμητικὴ οἱ Ἄγγελοι, θεαταὶ οἱ ἐν τῷ ὄρει μαθηταὶ καὶ οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ Ἄγγελοι. Ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι Θεός καὶ Ἄνθρωπος, ποῖα φύσις θριαμβεύει, ἡ θεία ἢ ἡ ἀνθρωπίνη; Ἡ Θεία οὐδέποτε ἐταπεινώθη. Ἐπομένως ἡ θριαμβεύουσα εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη.

Μετὰ τὴν λαμπρὰν νίκην ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν τριήμερον ἐκ νεκρῶν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐν σώματι καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Ἀφοῦ ὁ Κύριός μας ἐταπεινώθη, ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανεν καὶ ἀφοῦ ἐγεύθη καὶ τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ θανάτου, τώρα μετὰ τὴν Ἀγίαν Ἀνάστασιν καὶ τὴν μετὰ σώματος Θεϊαν Ἀνάληψιν Του, ἐστεφανώθη μέτελείαν δόξαν καὶ τιμὴν καὶ καλεῖ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα νὰ παραμένῃ μαζὶ Του.

Ἐπὶ πλέον ὁ ἄνθρωπος, χάρις εἰς τὴν Θεϊαν Ἀνάληψιν, ἔχει τὴν δυνατότητα διὰ προσωπικὴν θέωσιν, ἢ ὁποῖα μᾶς προσφέρεται, κατὰ χάριν βεβαίως, ἀπὸ τὸν θριαμβευτὴν τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδου. Ἡ λύτρωσις, ἀνάπλασις καὶ ἐπάνοδος

μας εἰς τὸν Θεόν εἶναι πλήρης καὶ ὀριστικὴ. Διὰ τοῦ Ἀναστάντος καὶ Ἀναληφθέντος Χριστοῦ ἡ εὐτελής καὶ φθαρτὴ ἀνθρωπίνη φύσις τιμᾶται τόσο πολὺ, ὥστε ὑπερβαίνει ὅλας τὰς βαθμίδας τῶν κτιστῶν δημιουργημάτων. Διὰ τοῦτο καὶ ψάλλομεν: «*θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνθωθεῖσα Λόγω, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι.*»⁽²⁾

Το θαυμαστόν λοιπὸν εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐνσωματώσεως τῆς φύσεώς του εἰς τὸν Θεόν Λόγον, τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, τοποθετεῖται οὐχὶ ἀπλῶς ἄνω, ἀλλὰ «*ὑπεράνω*» τῶν Ἀγγελικῶν δυνάμεων καὶ καθίσταται μέτοχος Θείας δόξης. «*Ἦρθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν, ἡ πάλαι ἐκπιωτος καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, Θεῷ ὑπὲρ ἐννοίαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν...*»⁽³⁾

«*Αὐτοὶ προσκυνήσαντες Αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ ἦσαν διὰ παντός ἐν τῷ Ἱερῷ αἰνούντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.*»⁽⁴⁾ Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους ἡμᾶς, ὅτι ὁ χωρισμὸς ἀγαπημένων προσώπων προξενεῖ ὀδύνην μεγάλην. Ἀντιθέτως ἐδῶ παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους προξενεῖ εἰς Αὐτοὺς χαρὰν μεγάλην. Πῶς ὁμως συμβαίνει τοῦτο;

Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ, ὁ Κύριος συνεχῶς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους καὶ Μαθητάς Του, βεβαιῶν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν Του καὶ παρηγορῶν αὐτοὺς διὰ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Ὁποίου τὴν ἐπιφοίτησιν συνιστᾷ νὰ ἀναμένουν ἐν Ἱεροσολύμοις, πρὶν διασπαροῦν εἰς τὸν κόσμον, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Δικαιοσύνης.

Εἶναι ὁμολογημένον, ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποθεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παρὰ ἀγὼν συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπος διὰ τὴν πραγμάτων τοῦ ἰδεώδους, τὸ ὁποῖον ἔχουν ὡς στόχον τῶν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν τοὺς ὅρους ἐκείνους τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖοι ἐξασφαλίζουν τὴν ἰσορροπίαν τοῦ σώματος καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς.

Ἄς ἴδωμεν τὴν καθημερινὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ποὺ στηρίζουν συνήθως οἱ ἄνθρωποι τὰς ἐλπίδας των; Εἶναι ἴσως σκληρόν νὰ τὸ διαπιστώσῃ κανεὶς, ἀλλὰ αὕτη εἶναι δυστυχῶς ἡ μαρτυρία τῶν πραγμάτων. Αἱ ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων στηρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ πλέον μάταια πράγματα

του κόσμου. Ὁ πλοῦτος τῆς γῆς, ἡ εὐνοία τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἡ φιλία τῶν ἀνθρώπων, ἀσκοῦν σημαντικὴν γοητείαν εἰς τὴν σκέψιν μας. Καὶ ὅμως τί ἀσταθέστερον τοῦ πλοῦτου τῆς γῆς; Τί ματαιότερον τῆς δόξης τῶν ἰσχυρῶν; Τί εὐθραυστότερον τῆς φιλίας τῶν ἀνθρώπων; Καὶ πῶς νὰ μὴν ἔρχεται ὡς ἀναπότρεπτον, ἐπακόλουθον εἰς τὰς τοιαύτας ἐλπίδας τῶν ἀνθρώπων ἡ διάψευσις καὶ ἡ ἀπογοήτευσις;

Αὗται εἶναι οἱ πεπλανημένοι ἐλπίδες τοῦ κόσμου σήμερον. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἄρχοντας καὶ νὰ μὴν ὑπερεφανεύμεθα ἐπὶ πλοῦτου φθαρτοῦ. Νὰ μὴν βασιζώμεθα εἰς τὴν σωματικὴν μας δύναμιν, οὔτε νὰ ἐπιδιώκωμεν τὸ ἐφήμερον τῆς ἀνθρωπίνης δόξης. Διότι τίποτε ἀπὸ ὅλα δὲν σώζει, καθ' ὅτι τὰ πάντα εἶναι πρόσκαιρα καὶ ἀπατηλά. Μία μόνον καταφυγὴ ὑπάρχει - ὁ Θεός! Naί, ὁ Γλυκύτατος Ἰησοῦς Χριστός, τὸ Ἀληθινόν Φῶς, τὸ φωτίζον πάντα ἀνθρώπων ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ὁ Καθηγητὴς ἡμῶν καὶ Διδάσκαλος, ὁ φίλος καὶ παρήγορος Ἀνελήφθη· καὶ νέφος ἐκάλυψεν Αὐτόν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀγαπητῶν Αὐτοῦ Μαθητῶν· ὅθεν, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ, ποῖον ἐπίγειον πρᾶγμα δύναται νὰ δεσμεύσῃ τὴν καρδίαν μας εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν ἀφήκεν ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀνέκφραστον μακαριότητα τῶν καρδιῶν ἡμῶν;

Μέ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, ὠλοκληρώθη τὸ μέγα τῆς Θείας Οἰκονομίας μυστήριον. Διότι ὁ Θεός ὁ Ὅποιος, «ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ». ⁽⁵⁾

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου, δὲν εἶναι γεγονός· ἀσχετον μέ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι τὸ προμῆνυμα καὶ ἡ ἀπόδειξις καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀναλήψεως καὶ ἐξυψώσεως. Ἡ ἐνδοξος κατοικία τῶν Ἀγγέλων καὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ πανευφρόσυτος Παράδεισος τοῦ οὐρανοῦ, θά γίνη καὶ ἰδική μας κατοικία.

Εἰς τοὺς χρόνους αὐτοὺς τοῦ χυδαίου ὕλισμου καὶ τῆς ἀποστασίας ἡ σύγχρονος παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (= M.R.A. = Πανθησκείας) ἢ μᾶλλον ἡ θρησκεία τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἢ τῆς Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου, ὡς τὴν ὀνομάζουν οἱ ἀφελεῖς ἀστρολόγοι, ὡσάν πυρκαϊὰ μεγάλη καταστρέφει ὀλοσχερῶς ὅσα μέ αἶμα καὶ ἀνήκουστα μαρτύρια ὑπέστησαν ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, οἱ χριστιανοὶ διὰ μέσου τῶν εἴκοσι αἰώνων, προκειμένου νὰ διατηρήσουν καὶ νὰ διαδώσουν εἰς ἡμᾶς σῶαν καὶ ἀκεραίαν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν μας.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ζοῦν σήμερον εἰς μίαν ἐκ τῶν κρισιμωτέρων περιόδων τῆς ἱστορίας τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐχθρός τῆς ἀνθρωπίνης σωτηρίας, ὁ Διάβολος, ἐπιτίθεται εἰς ὅλα τὰ

μέτωπα καὶ ἀγωνίζεται δι' ὅλων τῶν μέσων, ὀχι μόνον διὰ νὰ ἀποσπάσῃ πιστοὺς ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἰδίαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς πείσμα τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Σωτῆρος, «... καὶ πύλαι ἁδοῦ οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς» ⁽⁶⁾ καὶ διὰ νὰ μετατρέψῃ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἓνα «οἰκουμενικόν» ὀργανισμόν, προετοιμάζων τὴν ἔλευσιν τοῦ ἰδιοῦ του ἐκλεκτοῦ, τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ μεγάλου παγκοσμίου κυβερνήτου τῶν ἐσχάτων χρόνων.

Πάντα ὅσα μᾶς παρέδωσαν οἱ Πάνσοφοι Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δέον ὅπως τὰ διαφυλάξωμεν «ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ», βαδίζοντες εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως καὶ ἐνδεδυμένοι μέ τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, θά νικήσωμεν τοὺς τρεῖς μεγάλους ἐχθροὺς τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἦτοι τὸν Διάβολον, τὸν Κόσμον καὶ τὴν Σάρκα.

Ἐν κατακλείδι αἰσθάνομαι τὴν ἠθικὴν υποχρέωσιν, ὅπως ἐκφράσω τὰς θερμότερας τῶν εὐχαριστιῶν μου εἰς τοὺς Ὁσιωτάτους Πατέρας καὶ ἀδελφούς τοὺς ἐλθόντας ἐνταῦθα ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἐκτός αὐτοῦ, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς λίαν ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς λαϊκοὺς καὶ πνευματικά μου τέκνα, τοὺς ἀφήσαντας τὰς σεβαστάς αὐτῶν οἰκογενείας καὶ διανύσαντες μακρὰ πελάγη καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονήν, ἵνα ἐορτάσωμεν ὁμοῦ τὴν κοσμοχαρμόσουν ταύτην πανήγυριν. Εἰς πάντας τοὺς διακονήσαντας διὰ τὴν προετοιμασίαν ταύτης τῆς πανηγύρεως, ἐκφράζω τὰς εὐχαριστείας μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ εὐχομαι ὀλοψύχως εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω, ὁ ἐν δόξῃ Ἀναληφθεὶς Κύριος, νὰ χαρίζῃ αὐτοῖς πλουσίαν τὴν χάριν Του καὶ τὸ ἔλεός Του, ὥστε νὰ ἀξιῶσιν ἡμᾶς νὰ διέλθωμεν μέ ὑγίαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς παρούσης προσκαίρου ζωῆς μας, ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει καὶ μετὰ θάνατον ἀπολαῦσαι τῆς Οὐρανίου Μακαριότητος. Ἀμήν.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

+ Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος κὶ οἱ σύν Ἑμοὶ
ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί

ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, Α' 11.
2. ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ, Παρασκευή στ' Ἐβδ., ΣΤΙΧ. προσόμοια Αἰνῶν.
3. ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ, Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως, εἰς τὸν Ὁρθρον, Κανὼν, Ὡδὴ η', τροπ. ζ'.
4. ΛΟΥΚΑΝ, κδ' 52-53.
5. Α' ΤΙΜΟΘΕΟΝ, Γ' 16.
6. ΜΑΤΘΑΙΟΝ Ις, 18.

ΝΕΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ

Χαροποιό γεγονός ή είδησις τῆς εἰσόδου στίς τάξεις, τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας εὐσεβῶν νέων, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνδρωθεῖ μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς καὶ ἔχουν γαλουχηθεῖ μέ τὰ ἀνόθευτα νάματά τῆς.

Τό χαροποιό καὶ συνάμα παρήγορο αὐτό γεγονός, εἶναι φαινόμενο μέσα στήν ἠθικά ἀποχαλινωμένη κοινωνία πού ζοῦμε. Οἱ νέοι αὐτοὶ κληρικοί μας, ὅμοιοι μέ ὄλους τοὺς ἄλλους νέους τῆς ἐποχῆς μας, ἔχοντας ἀνώτερους πνευματικούς πόθους καὶ σκοπούς καὶ κωφεύοντας στίς ἀπατηλές σειρήνες τοῦ παρόντος καὶ ἀπατεώνους αἰῶνος τούτου, δέχθηκαν τὴν κλίσιν τοῦ Θεοῦ, προτίμησαν τὴν τεθλιμένη καὶ στενὴ ὁδὸ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ ντύθηκαν μέ τό τιμημένο ράσο, προκειμένου νά ὑπηρετήσουν τὴν ἀκαινοτόμητον καὶ ζῶσα Ἐκκλησίᾳ μας.

Μέ μεγάλη λοιπὸν χαρά, πληροφορηθήκαμε τὴν προαγωγή εἰς τὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης, δύο μοναχῶν καὶ τὴν προαγωγή ἑνὸς τρίτου κληρικοῦ μας.

Τῷ Σαββάτῳ 19 Μαρτίου ἐ.ἔ., στὸ Καθολικὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Καρελά, ἐχειροτονήθη Διάκονος, ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου, ὁ Μοναχὸς π. Εἰρηναῖος. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς Διακ. π. Εἰρηναῖος (κατὰ κόσμον Νικόλαος Τσαλαπατάνης), Σάμιος στήν καταγωγή, εἶναι πνευματικὸ τέκνον τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀγίου Αὐλῶνος καὶ διακρίνεται γιὰ τὴν εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος του, τὴν ὑπακοή του καὶ τὴν προσήλωσή του στὰ ἰδανικά τῆς πίστεώς μας.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἱεράρχου καὶ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου ἐχειροθετήθη Ἀρχιδιάκονος, στὸν κατάμεστο Καθεδρικό Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων 3 Ἀπριλίου ἐ.ἔ., ὁ ἱερολ. Διακ. π. Γρηγόριος Ταυλάριος.

Ὁ π. Γρηγόριος πνευματικὸ ἀνάστημα τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κυροῦ Γερωντίου διακονεῖ εὐδόρως, ἐπὶ μία τριετία στήν Ἱ. Μητροπολὶ Πειραιῶς, διακρινόμενος πάντοτε γιὰ τὴν βαθειὰ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἐκκλησίᾳ, γιὰ τὴν σεμνότητα καὶ γιὰ τὸν ἐνθεὸ ζήλο του.

Τὴν δέ 25η Ἀπριλίου ἐ.ἔ., στήν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονὴ Ἀγίου Μάρκου Κορωπίου, ἐχειροθετήθη διάκονος, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Χίου κ. Στεφάνου, ὁ Μοναχὸς π. Στέφανος (κατὰ κόσμον Γεώργιος). Ὁ Διάκονος π. Στέφανος καταγόμενος ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Χίου εἶναι κατὰ σάρκα τέκνον τῶν εὐσεβῶν Ἰωάννου καὶ Στυλιανῆς Τσίκουρα καὶ

πνευματικὸ ἀνάστημα τοῦ Ἀγίου Χίου. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς Διάκονος, διακρίνεται γιὰ τὴν ἀπλότητά του, τὴν ὑπακοή του καὶ τὴν ταπείνωσή του.

Ἡ «Φ.Ο.» εὐχεται στοὺς χειροτονηθέντας Διάκονους, ὀρθόδοξον, χριστιανικὴν καὶ ἀγωνιστικὴν σταδιοδρομίαν.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

Είναι μεγάλη μας ή χαρά, αλλά και ιδιαίτερη τόνωση στις καρδιές μας, τό γεγονός, ότι στόν χώρο τής Ἀττικῆς καί μάλιστα στό Μενίδι πάρθηκε ή δικαία ἀπόφαση ἀπό τόν Δήμαρχο καί τό δημοτικό συμβούλιο τοῦ Μενιδίου γιά τήν ἀνέγερση Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελά.

Ὁ χώρος τόν ὁποῖον ἐπέλεξε ή Θεία Πρόνοια εἶναι ὁ ἰδανικός, γιατί ἐκεῖ στήν περιοχή τοῦ Μενιδίου καί τῶν Ἀνω Λιοσίων κατοικοῦν, οἱ περισσότεροι ἀδελφοί μας Ἑλληνοπόντιοι, οἱ ὁποῖοι κατά καιρούς παλινώστησαν καί εὐρίσκονται ἐν μέσῳ ἡμῶν μέσα δηλαδή στήν πατρίδα τους. Γιατί αὐτοί οἱ ἀδελφοί μας, μέσα ἀπό διάφορες ἀντίξοες καταστάσεις κατόρθωσαν νά κρατήσουν, τά ἱερά καί τά ὅσια τῆς πίστεώς μας τά ἦθη καί τά ἔθιμα τῆς Ρωμιοσύνης, ἐπαναφέροντας καί σέ μᾶς στίς μνήμες, ἡμέρες δόξης καί θριάμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπό τίς ἀλησμόνητες καί ἀδέχαστες πατρίδες.

Βέβαια τό γεγονός αὐτό δηλαδή τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας τοῦ Σουμελά στόν χώρο αὐτόν τοῦ Μενιδίου, ἔφερεν ἀναστάτῳσιν μεγάλην, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμφέροντα νά ἀντισταθοῦν γιά διάφορους λόγους. Καί μάλιστα σέ κάποιον Ἱερωμένο τῆς Νεσημερολογικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος πάσχησε καί πασχίζει ἀκόμα μέ ὅλα τά ἄνομα μέσα νά ἀναστήλῃ αὐτό τό μεγάλο γεγονός τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, πού εἶναι δίκαιον αἶτημα χιλιάδων ἀδελφῶν Ποντίων στόν χώρο αὐτόν. Καί μάλιστα ὁ Ἱερωμένος αὐτός κάνοντας ἀπεργία πείνης (πρωτοφανές καί πρωτάκουστον) γιά ἱερωμένους, πού ἀπαγορεύεται ἀπό τοῦς Θεοῦς καί Ἱεροῦς κανόνας, γιά νά καταφέρει τό ποθούμενον δηλαδή τήν μή ἀνέγερσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας τοῦ Σουμελά στόν χώρο αὐτόν.

Εἶναι νά ἀπορεῖ κανεῖς μέ τό θᾶρρος καί τήν ἀπαίτησιν αὐτοῦ τοῦ ἱερωμένου, μόνον καί μόνον γιά νά μήν ἀκουσθῇ ὅτι ἀνεγείρεται ὁ Ἱερός Ναός πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Ἐδῶ ὑπάρχουν τόσες αἱρέσεις μέσα στόν Ἑλλαδικό χώρο. Ἐδῶ συζητοῦν γιά τέμενα καί τζαμιά μέσα στόν ὀρθόδοξο χώρο τῆς Πατρίδος μας καί αὐτοί οἱ διάφοροι ἀθεόφοβοι προσπαθοῦν νά ἐμποδίσουν τό θεάρεστο αὐτό ἔργο, πού θά λαμπρύνῃ τόν χώρο ἰδιαίτερα αὐτόν τοῦ Μενιδίου, ἀλλά καί ὀλοκλήρου τοῦ Ἀττικοῦ χώρου. Ἐνα μεγάλο εὖγε ὅμως στόν ἀκάματο ἐργάτη τῆς Ἐκκλησίας μας, τῆς μαρτυρικῆς, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀχαρνῶν καί Νέας Ἰωνίας κον Ἀθανάσιον ὁ ὁποῖος μέ τίς ἐνέργειές του, κατόρθωσε νά

πείσῃ τόν ἀξιότιμον κύριον Δήμαρχον Μενιδίου καί τό δημοτικό συμβούλιο νά πραγματοποιηθῇ τό μεγάλο αὐτό ἔργο τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Σουμελά. Ὁ Σεβασμιώτατος κος Ἀθανάσιος ἔχει ἐπιτελέσει θαυμαστό ἔργο, ἐδῶ καί τριάντα καί πλέον χρόνια, στόν χώρο τοῦ Μενιδίου τυγχάνει μεγάλης ἀγάπης καί ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους ὅλου τοῦ Ποιμνίου ἐκεῖ τοῦ τοπικοῦ, ἀλλά εἶναι γνωστός σέ ὅλους ἐμᾶς τοῦς Γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς Ἑλλάδος, γιά τίς μάχες πού ἔχει κατά καιρούς δώσει στόν χώρο τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας.

Νομίζομεν λοιπόν ὅτι εἶναι δίκαιος ὁ ἐπαινος στόν Σεβασμιώτατον γιά τήν πρωτοβουλίαν του αὐτή νά ἀναγερθῇ ὁ Ἱερός Ναός τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελά στόν χώρο τοῦ Μενιδίου, καθώς καί εἰς τόν πρωτοσύγκελλον πανοσ. ἀρχιμ. π. Δωρόθεον, γιατί ἐκεῖ ὑπάρχουν οἱ περισσότεροι ἀδελφοί μας Ἑλληνοπόντιοι, ὅπως καί στόν χώρο τῶν Ἀνω Λιοσίων μέ τό προσκύνημα τῆς Παναγίας τῆς Κανάλας, πού καί ἐκεῖ καταφεύγουν πολλοί ἕτεροι ἀδελφοί μας Ἑλληνοπόντιοι.

Ἀγωνίσου λοιπόν Σεβασμιώτατε γιά τά σεβάσματα τῆς πίστεώς μας, καί Κύριος ὁ Θεός πολεμήσῃ τοῦς ἐχθρούς ἡμῶν ὡς Παντοδύναμος καί ἡ νίκη μεθ' ἡμῶν ἐστί.

ΕΥΧΑΙ

**Εἰς τόν ἐορτάσαντα
Σεβ. Εὐρίπου καί
Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου,
ή Διεύθυνση καί οἱ
συνεργάται τῆς «Φ.Ο.»
Εὐχονται ὑϊκῶς πολλά
τά ἔτη.**

Η ΦΡΑΓΓΕΛΩΣΙΣ

«... Τόν δέ Ἰησοῦν φραγγελώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ».

(Ματθ. κζ 3-32)

ὑπό τοῦ κ. Χριστόδουλου Ι. Χριστοδουλάκη
Διδασκάλου - Ἐπιτίμου Διευθυντή - Πρωτονοταρίου

Κατά τὰ Ρωμαϊκά ἔθιμα οἱ κατάδικοι εἰς θάνατον, ἐφραγγελοῦντο πρό τοῦ θανάτου των.

Ἡ φραγγέλωσις (μαστίγωσις) ὡς προκαταρκτική ποινή τῆς σταυρώσεως, ἦτο τιμωρία φρικτοτάτη, ἐξισοῦτο σχεδόν πρός θανατικήν ἐκτέλεσιν. Ἐθεωρεῖτο ὡς προοίμιον τῆς καταδίκης εἰς θάνατον.

Ὁ Ὁράτιος τὴν ἀποκαλεῖ τρομερά καὶ ἀπαισία βάσανος. Γυμνοὶ οἱ κατάδικοι προσεδέοντο στερεὰ εἰς μίαν στήλην συνήθως εἰς τὸ κέντρον τῆς αὐλῆς τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἐκεῖ προσδεδεμένοι ἐκτυπῶντο ἀνηλεῶς μέ μαστίγιον εἰς τὰ γυμνά νῶτα των. Ὁ κατάδικος ἐλάμβανε συνήθως ὠρισμένον ἀριθμόν μαστιγώσεων, συνήθως τεσσαράκοντα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ὠρίζετο παρά τοῦ Νόμου ἐξ εὐλαβείας περιωρίζετο εἰς τριάκοντα ἐννέα ραβδισμούς ἵνα μὴ κατά λάθος ὑπερβῶσι τὸ μέτρον τοῦ νόμου. «καὶ μαστιγώσωσιν αὐτόν ἐναντίον αὐτῶν κατὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ· καὶ ἀριθμοῦ τεσσαράκοντα μαστιγώσουσιν αὐτόν· οὐ προσθήσουσιν· ἐάν δὲ προσθῇς μαστιγῶσαι αὐτόν ὑπὲρ ταύτας τὰς πληγὰς πλείους, ἀσχημονήσει ὁ ἀδελφός σου ἐναντίον σου (δευτερ. ΚΕ' 2-4).

«Ὁ δὲ παρά ταῦτα ποιήσας, πληγὰς μιᾶς λιπούσας τεσσαράκοντα τῷ δημοσίῳ σκύτει λαβὼν, τιμωρίαν ταύτην αἰσχίστην...». Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. βιβλ. Δ' Η' 21). Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ λέγει. «ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν ἔλαβον». (Κορινθ. Β. ΙΑ' 24).

Μέ τὸ μαστίγιον ἐκτυπῶντο τὰ γυμνά νῶτα τῶν καταδίκων. Ἀποτελεῖτο δὲ τὸ μαστίγιον ἀπὸ δερμάτινα λωρίδια, εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὁποίων ἦταν προσδεδεμένα τεμάχια μολύβδου ἢ σιδήρου διὰ νὰ εἶναι τὰ κτυπήματα περισσότερα ἐντονα καὶ αἱ πληγαὶ ὀδυνηρότερα.

Ἦτο δὲ τόσο ἀφόρητος ἡ φραγγέλωσις ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καταδίκους ὅπως μαρτυροῦν ἱστορικοὶ ἀπέθνησκον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φραγγελώσεως (μαστιγώσεως), εἴτε ἀπὸ τὰς πληγὰς καὶ τοῦ αἵματος εἴτε ἀπὸ λιποψυχία, πρὶν προφθάσουν ἀκόμη οἱ δῆμιοι νὰ τοὺς προσηλώσουν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ὁμιλῶν μέ πνεῦμα προφητικόν πολλοὺς αἰῶνας πρό Χριστοῦ προλέγει περὶ τῶν μαστιγώσεων τοῦ Ἰησοῦ τὰ ἑξῆς: «ἐγὼ οὐκ ἀπειθῶ οὐδ' ἀντιλέγω· τὸν νῶτον μου δέδωκα εἰς μάστιγας τὰς σιαγόνας μου εἰς ραπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπτυσμάτων».

Ὁ Ἰησοῦς ὡς καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἔπρεπε πρό τῆς ἐκτελέσεώς του νὰ ὑποστῇ τὴν τρομεράν καὶ ἀπαισίαν βάσανον τῆς φραγγελώσεως (μαστιγώσεως). Εἰς ἓνα τοιοῦτον μαστίγμα παρεδόθη ὁ Χριστὸς ὑπὸ τοῦ Πιλάτου εἰς τοὺς στρατιώτας.

Παρέλαβο λοιπὸν οἱ στρατιῶται τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν φρικτὴν ἐκείνην βάσανον.

Τὸ Ἰουδαϊκὸν πλῆθος ἔξω τῆς αὐλῆς μέ χαιρέκακον ἀλλαλαγμὸν, μέ καγχασμούς, μέ ἐπιδεκτικὰς καὶ προτροπὰς ἐβλεπε τὸ σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον αὐτὸ βασανιστήριον καὶ συνωργιάζε μετὰ τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν.

Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται λόγῳ τοῦ μίσους, τὸ ὅποιον ἔτρεφον πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἐπέβαλον τὴν βάσανον τῆς φραγγελώσεως μετὰ μανίας καὶ μεγάλης σκληρότητος ἵνα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γλυκυτάτου Ναζωραίου ἐκδικηθοῦν τὸν μισητὸν εἰς αὐτοὺς λαόν.

Ὁ Ἰησοῦς ὑπέμεινεν ἀγογγύστως τὴν ποινήν τῆς φραγγελώσεως καὶ μαστιγωθείς μέχρις αἵματος ἔβαψε μέ τὸ τίμιον καὶ πανάχραντον αὐτοῦ αἷμα τὸ λιθόστρωτον τοῦ Πιλάτου.

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Υπό τοῦ Πρωτονοταρίου κ. Χ. Μ. Χαλβατζή

Ἡ «Φ.Ο.» διὰ μέσου τοῦ χρόνου ἔχει γράψει πολλά γύρω ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν προσωπικότητα τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἀλλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ γράψῃ ἐλάχιστα γιὰ τὸ τί εἶπε ὁ Κύριος γιὰ τὸν ἁγ. Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. (Λουκ. ζ' 28):

«Λέγω γάρ ὑμῖν, μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ οὐδεὶς ἐστίν· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ μείζων αὐτοῦ ἐστίν».

Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὸ ἄψευδές στόμα τοῦ Κυρίου τὸν ἐχαράκτήρισε ὡς μείζονα τὸν Προφητῶν ἡ δὲ ἁγία Ἐκκλησία ὁλόκληρον τὸν ἐνιαυτὸν στέφεται ἀπὸ ἐορτᾶς καὶ πανηγύρεις πού χαρακτηρίζουν τὴν ἁγίαν μορφήν του. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον θέλομεν νὰ τονίσωμεν εἶναι ὅτι οἱ πολῖται τῆς ἐν ἐπουρανίῳ Βασιλείας, φθάνουν ὄχι μόνον τὰ μέτρα τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀλλὰ τὰ «ξεπερνοῦν» διότι οὕτω μᾶς θέλει ὁ Κύριος μέ τὴν θεόθεν χάριν τὴν ὁποῖαν λαμβάνομεν διὰ τοῦ σώματος καὶ αἵματος Χριστοῦ, γινόμεθα θεοὶ κατὰ χάριν.

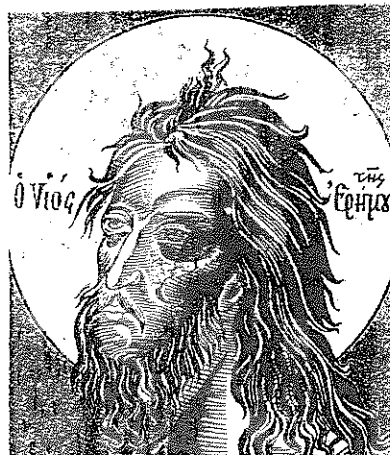
Ὅταν ὁμιλοῦμεν γιὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, ὅλοι καταλαμβάνομεθα ἀπὸ δέος ἀνατενίζοντας τὴν συντριπτικὰ θεῖαν αὐτὴν μορφήν, διότι ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος μνημονεύεται ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς Προφῆτας τῆς Παλ. Διαθήκης, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν τῷ κόσμῳ δρᾷσις του καὶ κοινωνικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ ὁμολογιακῶς ὑπῆρξε ἀνωτέρα πᾶσης περιγραφῆς. Οὐδεὶς ποτέ θὰ ξεχάσῃ ὅτι ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξε ὁ Βαπτιστὴς τοῦ Κυρίου καὶ αὐτὸς ἴσως ἦταν ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος κατὰ χάριν, εἶδε τὴν Τριαδικὴν Θεότητα. Δεύτερος λόγος γιὰ νὰ εἶναι μέγας ὁ Ἰωάννης, εἶναι ὅτι ἐστηλίτευσε τὴν παρανομίαν καὶ ἔχυσε τὸ ἅγιον αἷμα του διὰ τὴν ἠθικὴν τάξιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τρίτον σημεῖον τῆς ἐπὶ γῆς ἐμφανίσεώς του, ἦταν ἡ ὁμολογία ὅτι δείχνοντας τὸν Κύριον τὸν ἀπεκάλεσε ἁμνὸν τοῦ Θεοῦ αἶροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Παραθέτομεν τὸ Εὐαγγελικὸν κείμενον γιὰ νὰ ἔχουν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται αὐτοῦσιον τὴν παράστασιν: (Ἰωάν. 1.29):

«Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει· ἶδε ὁ ἁμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου».

Ἐσυνηθίσαμε κατὰ τὸ παρελθόν νὰ δίδουμε τὴν γνώμην Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ διασῆμων χριστιανῶν ρητόρων διὰ νὰ ἐμπλουτίσωμεν τὸ ἄρθρο μας. Καὶ σπεύδουμε καὶ τώρα διὰ νὰ βοηθηθῶμεν ἀπὸ τὸν Πάτριον ἱεροκήρυκα Μακάριον, γιὰ νὰ ἐμπλουτίσωμεν τοῦτο ὡς κατωτέρω:

«Καὶ ἴσως ἤθελε λογιᾶσθαι τινὰς τοῦτο ὅπου λέγω νὰ εἶναι ὑπερβολὴ σχήματος, πλὴν ἂς τὸ καταλάβῃ πῶς εἶναι αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, ἐπεὶ καὶ ἐγὼ ἀπεσιώπησα τὰ περισσότερα ὅσα εὐρίσκονται

εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου· διότι ἂν ἐρευνησῇ ἄλλος, θέλει εὐρεῖ μετὰ τὰς μαρτυρίας τοῦ Εὐαγγελίου τὸν Ἰωάννην, νὰ ἦτον ὄχι μόνον φωνὴ τοῦ σεσαρκωμένου λόγου, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν ἀρετῶν, καὶ κόπωντας ἐκείνην τὴν φωνὴν ὁ Ἡρώδης, ἐσβυσεν ὅλην τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρετῆς, ἐπεὶ ποίας ἀρετῆς δὲν ἐστάθη ἐκεῖνος φωνὴ ἐμψυχος; καὶ κῆρυξ, καὶ διδάσκαλος τοῖς ἔργοις πολλῶ πρότερον, καὶ τελευταῖον τῇ γλώττῃ; καὶ τί ἄλλο σοῦ τὸν μαρτυρεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, ὅταν γράφῃ διὰ αὐτόν, πῶς ἔλεγεν εἰς τὰ περὶ χώρα τοῦ Ἰορδάνου, «μετανοεῖτε, ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»; παρὰ πῶς ἦτον φωνὴ τῆς μετανοίας, τί ἄλλο ὅταν ὁ Εὐαγγελιστὴς ἱστορεῖ δι' αὐτόν ὅτι «ὡμολόγησε καὶ οὐκ ἠρνήσατο, ὅτι οὐκ ἐστίν αὐτὸς ὁ Χριστός»; παρὰ πῶς ἦτον φωνὴ τῆς ἐξομολογήσεως, καὶ τῆς ταπεινότητος; αὐτὸς δὲν ἦτον φωνὴ, ὅπου ἔλεγε, πῶς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ λύσῃ τὸν ἱμάντα τοῦ Χριστοῦ; καὶ τῆς πίστεως αὐτὸς δὲν ἦτον ὅπου εἶπεν, «ἰδε ὁ ἁμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»; ἐγὼ ναὶ ἤθελα εἰπῇ βέβαια, πῶς ἦτον καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐπεὶ καὶ ἀκούω πῶς ἔλεγε, «γεννήματα ἐχιδνῶν τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης κρίσεως» καὶ τῆς δικαιοσύνης; ἐπεὶ παρησία ἔλεγεν εἰς τοὺς στρατιῶτας, «μηδὲνα διασεῖσθε, οὐδὲνα συκοφαντίσητε, ἀλλ' ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν» καὶ τῆς δοξολογίας τῆς πρὸς τὸν Θεόν, φωνὴ αὐτὸς καὶ διδάσκαλος, ἐπεὶ ὄχι μόνον ὅταν ἐγεννήθη ἐπαρακίνησε τὸν Πατέρα Ζαχαρίαν νὰ εἰπῇ, «εὐλογητός Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπεσκέψατο, καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ», ἀλλὰ καὶ προτοῦ νὰ γεννηθῇ μετὰ τὰ σκιρτήματα προσκυνεῖ, προκηρύττει τὴν παρουσίαν τοῦ ἐδικοῦ του Δεσπότου, καὶ μετὰ αὐτὸ δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν Παρθένον νὰ εἰπῇ, «μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινῶσιν τῆς δούλης αὐτοῦ».

Καὶ ἐν ταυτῷ νὰ παρακαλέσωμε τὸν μείζονα τῶν Προφητῶν νὰ σταθῇ ὑπερασπιστὴς μας ἐνώπιον τοῦ Δικαιοκρίτου Κριτοῦ.

ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ:

Η ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Συνέχεια από τό προηγούμενο

«Ο Σατανισμός είναι θρησκεία δολοφόνων.

...Η θρησκεία αυτή κατά την έκφραση λατρείας της στον Σατανά περιλαμβάνει την βία και την διαστροφή σε όλες της τις μορφές. Στίς μαύρες λειτουργίες της λαμβάνει χώρα η τελετουργική δολοφονία και κακοποίηση μικρών παιδιών, παρθένων και ζώων».

Είς την συνέχειαν παραθέτει πίνακα με καθορισμένες ημερομηνίας λατρείας όπου αποδεικνύεται του λόγου τό αληθές:

«7 Ιανουαρίου - Έορτή: ημέρα του St. Winebald-τύπος: Αίμα - Πράξη: Άνθρωποθυσία ή ζωοθυσία με άκρωτηριασμό μελών - θύμα: 15-33 έτών άρσενικού φύλου.

17 Ιανουαρίου - Έορτή: Γλέντι του Σατανά - Τύπος: σεξουαλικό όργιο - Θύμα: 7-17 έτών θηλυκού γένους...» και ό κατάλογος συνεχίζεται με πολλές άλλας ημερομηνίας, πού περιλαμβάνουν πάντοτε άνθρωποθυσίας και σεξουαλικά όργια, με τόν συνδυασμό μάλιστα, όπως άναφέρει ό συγγραφέας, της χρήσεως ναρκωτικών ουσιών!

Είς τας τελετάς των οί Σατανισταί χρησιμοποιοῦν πάντοτε βωμούς θυσιών, δαιμονικά «ιδεογράμματα», σύμβολα άστρολογικά και αριθμητικά, ειδικές ένδυμασίες, προσωπεΐα ζώων κ.ά. πράγμα πού αποδεικνύει ότι ό Σατανισμός είναι όντως όργανωμένη και μεθοδική λατρεία και μάλιστα λατρεία δολοφονική και ως έκ τούτου επικίνδυνη διά τό κοινωνικόν σύνολον: ή κοινωνία πρέπει νά αντιδράσει δυναμικά κατά του νοσηρού φαινομένου πού λέγεται σατανισμός διά νά μήν θρηνησωμεν και άλλα θύματα.

Τό τερρατώδες αυτό φαινόμενον λαμβάνη ήδη άνησυχτικάς διαστάσεις. Στο Παλέρμο της Ιταλίας υπάρχουν σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία περί τίς 40.000 «στρίγγλες» (ιέρειες του Διαβόλου - βλέπετε ό Σατανάς άρέσκεται στο νά έχει γυναίκες ιερεις) ενώ εις τας Η.Π.Α. ό Σατανισμός, είναι τόσον διαδεδομένος πού όπως άπεκαλύφθη μέλη του κρατικού μηχανισμού είναι σατανισταί!

Είς την χώραν μας - σύμφωνα πάντα με τό βιβλίον του Κουτρομπέλη - κέντρον του Σατανισμού είναι ή Θεσσαλονίκη, και ακολουθούν αρκετά πόλεις εις τας όποιάς πραγματοποιούνται σατανιστικά τελετά.

Υπάρχουν μάλιστα καταγγελίαί ότι πολλοί σατανισταί κάνουν παιδιά τά όποία δέν δηλώνουν στίς

άρμόδιες υπηρεσίες των χωρών τους και έκ των ύστέρων τά θυσιάζουν εις τόν Διάβολον!

Οί σατανισταί άσκοῦν πρὸς τά μέλη τους ψυχολογικήν και σωματικήν βίαν και με τόν τρόπον αυτόν έκβιάζουν τά μέλη των και τούς συγγενείς των μελών των προκειμένου νά τά καθιστούν υπό άπόλυτον εξάρτησιν και ύποταγήν.

Όλα τά στοιχεία αυτά όπως προαναφέραμε προέρχονται από πρώην σατανιστήν και μάγον και επιβεβαιώνονται υπό πλήθους σχετικών πληροφοριών και ως έκ τούτου δέν επιδέχονται καμμίαν άμφισβήτησιν.

Ό Σατανισμός λοιπόν είναι μία άκρως επικίνδυνος και άνθρωποκτόνος ψευδοθρησκεία πού άποσκοπεί εις την άμεσην λατρείαν του έχθρου του άνθρωπίνου γένους και την «επαναφοράν» του Σατανά εις την εξουσίαν του επί του ανθρώπου όπως την είχεν ούτος πρὸς της ένσάρκου οίκονομίας του Σωτήρος Χριστού.

Δημοσιογράφος:

Τρομακτικά και άποτρόπαια όλα όσα μάς άποκαλύψατε όσιολογιώτατε! Διερωτάμαι τώρα πώς είναι δυνατόν δύο χιλιάδες έτη άφ' ότου έκηρύχθη τό Εύαγγέλιον του Χριστού, τό Εύαγγέλιον της Άγάπης και της Ειρήνης, ή Διαθήκη ή Νέα, μεταξύ Θεού και ανθρώπου πού έξυψώνει τόν άνθρωπον σε ούράνια ύψη άκατανόητα και άρρητα, τό εύαγγέλιον πού κατήγγησεν σύν τοίς άλλοις την βαρβαρότητα και την άπανθρωπίαν πού έκυριαρχούσεν εις την πρό Χριστού περίοδον της Ιστορίας, πού έξευγένησεν και έξημέρωσεν λαούς όλόκληρους πού ζούσαν εις τά σκότη της άθείας, της ειδωλολατρείας και της δαιμονολατρείας, πώς είναι δυνατόν επαναλαμβάνω μετά από αυτήν την άπρόσμενα μεγαλειώδη και άνεκδιήγητον δωρεά του Θεού νά υπάρχουν σήμεραν άνθρωποι - άν μπορούμε και νά τούς ονομάσουμε ανθρώπους - πού λατρεύουν και προσκυνοῦν τόν Σατανά;

Καθηγούμ. Μακάριος:

Δραματικόν και άγωνιώδες τό έρώτημα αλλά και δικαιολογημένον! και απαιτεί άπάντησιν προσεκτικήν άμα και ολοκληρωμένην. Θά καταφύωμεν λοιπόν - εις τόν λόγον του Θεού, εις τά θεία και ιερά γράμματα προκειμένου νά δώσωμεν την όρθην άπάντησιν.

Ό θείος και πρωτοκορυφαίος άπόστολος των έθνών Παῦλος εις την δευτέραν του έπιστολήν πρὸς τόν Τιμόθεον, πλήρης Πνεύματος Άγίου, όμι-

λεῖ διά τό μέλλον τοῦ Εὐαγγελίου: «Τοῦτο δέ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροί χαλεποί ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς ἀχάριστοι, ἀνόσιοι..., προδόται, προπετεῖς, τετυφλωμένοι..., ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τόν νοῦν, ἀδόκιμοι περί τήν πίστην..., ἔσται γάρ καιρός ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται ἀλλά κατά τās ἐπιθυμίας τās ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύουσιν... καί ἀπό μέν τῆς ἀληθείας τήν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν ἐπὶ δέ τούς μύθους ἐκτραπήσονται».

Ὁ φλογερός ἀπόστολος τῆς χάριτος, ἀπευθυνόμενος ἐμμέσως πρός τά πνευματικά τέκνα τοῦ μέλλοντος, προβλέπει διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι θά ἔλθουν καιροί κατά τούς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι θά ἐκτραποῦν καί πάλι ἀπό τόν Θεόν καί τό εὐαγγέλιον, θά κυλισθοῦν εἰς χειρότερα πάθη, δέν θά ἀνέχονται τήν ἱεράν διδασκαλίαν καί θά ἐκτραποῦν εἰς ψευδεῖς καί νόθας διδασκαλίας «πού θά χαϊδεύουν τά αὐτιά των» - εἰς μύθους (αἱρέσεις, ἀποκρυφισμός, ἀστρολογία, μαγεία κ.ἄ.)

Ἐάν ρίψωμεν μίαν ματιάν γύρω μας θά διαπιστώσωμεν πῶς πράγματι - δύο χιλιάδες σχεδόν ἔτη ἀπό τά λόγια αὐτά τοῦ ἀποστόλου - ποτέ εἰς τήν ἱστορίαν ἄλλοτε δέν εἶχον αὐξηθεῖ τόσον αἱ αἱρέσεις ἀφ' ἐνός, καί οἱ ἀνόητοι μύθοι, ἀφ' ἐτέρου, ὅπως ἡ ἀστρολογία, ἡ χειρομαντία κ.ἄ. πού μεσουρανοῦσαν εἰς σκοτεινάς ἐποχάς ἀμαθείας καί ἀθείας, σήμερον ἔχουν καταντήσῃ ἀλήθειαι διά πάρα πολύν κόσμον. Καί ὅλα τοῦτα εἰς συνδιασμόν μέ τήν ἀπομάκρυνσιν ἀπό τήν ἀλήθειαν τῆς πίστεως, τήν ἐξαχρείωσιν τῶν ἡθῶν, τήν ἐγκληματικότητα, τήν διάδοσιν τῆς πορνείας μέσω τῶν μαζικῶν μέσων πληροφορήσεως καί ἐν γένει τήν γενικήν ἀποστασίαν τοῦ κόσμου ἀπό τόν νόμον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀποστασία αὕτη ὅμως σχετίζεται καί μέ ἕν ἄλλο στοιχεῖον τό πλέον σκοτεινόν εἰς τήν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν χάριν καί τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ: τόν ἐρχομόν τοῦ Ἀντιχρίστου - τοῦ κατ' ἐξοχήν ἀντιχρίστου διότι: «...ἀντίχριστοι πολλοί γεγόνασιν» (9).

Συμφώνως λοιπόν πάντοτε μέ τόν θεῖον Παύλον, ἡ ἀποστασία αὕτη θά φανερώσῃ τόν κατ' ἐξοχήν Ἀντίχριστον πού θά εἶναι διά μέν τούς πιστοῦς πού θά παραμείνουν ἀκλόνητοι καί ἀνεπηρέαστοι εἰς τήν Ἀλήθειαν μεγαλύτεροι στέφανοι δόξας διά δέ τούς ἀπίστους καί ἀποστάτας μεγαλυτέρα κόλασις καί τιμωρία ἐφ' ὅσον οὗτοι ἠρνήθησαν τόν Χριστόν καί δέν τόν ὁμολόγησαν ὡς Θεόν καί σωτήρα, ἐνῶ θά ὑποταχθοῦν καί θά ὁμολογήσουν ὡς Θεόν τόν πλάνον καί ἀπατεώνα «Μεσσίαν» τῶν Ἰουδαίων, τόν Ἀντίχριστον.

Ἡ ἀποστασία αὕτη ἐκδηλώθη δυστυχῶς καί εἰς

τόν χώρον τῆς ἐκκλησίας: τό πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου - ὁ οἰκουμενισμός, πού στηρίζεται εἰς ὀρθολογιστικές καί ἀθεϊστικές βάσεις, συμπαρέσειρεν εἰς τό ρεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐκκλησίας ἀδυνατούς καί φιλάρχους, προκαλώντας ἀλεπάλληλα σχίσματα καί ἀναστατώσεις εἰς τούς κόλπους τῆς ἐκκλησίας καθῶς καί τήν συρρίκνωσιν αὐτῆς. Τό πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἐπέφερεν ἐπὶ πλέον τήν ἀμφισβήτησιν τοῦ ἔργου τοῦ Παναγίου Πνεύματος, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θεωρήθησαν ξεπερασμένοι διά τήν μοντέρναν ἐποχήν μας, οἱ ἱεροί κανόνες κατεπατήθησαν χυδαίως καί τελικῶς ἡ ἐκκλησία ἔχασεν τό κύρος καί τήν αἴγλην πού ἀπελάμβανεν παρά τοῦ λαοῦ τῆς ὁποῖος συμπαρῆσθαι καί αὐτός μέ τήν σειράν του εἰς τήν ἀποστασίαν καί τήν προδοσίαν. Οἱ χαλεποί καιροί - πού προέβλεψεν προφητικῶς ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἔθνῶν - διά τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν εἰς τās ἡμέρας μας, εἶναι πλέον ἀδιαμφισβήτητον γεγονός: ὁ Σατανισμός εἶναι ἡ ἀποκορύφωσις - τό τέλος τῆς ἀποστασίας: ὑπολείπεται πλέον ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀντιχρίστου.

Δημοσιογράφος:

— Σαφεστάτη ἡ ἀπάντησις σας Ὁσιολογιώτατε: πράγματι ἡ ἀποστασία διά τήν ὁποίαν ὁμιλήσατε εἶναι γεγονός: ἰδίως ὁμμασι διεπιστῶνομεν, ἀφ' ἐνός τήν ἀποστασίαν εἰς τόν χώρον τῆς ἐκκλησίας μέ τά διάφορα «συλειτουργία» καί «συμπροσευχή» τῶν ἱερέων τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης - παπικούς προτεστάντας κ.ἄ. - εἰς τήν προσπάθειαν νά «ἰσοπεδωθεῖ» ἡ ὀρθόδοξος καί ἀληθινή πίστις καί νά ἐνσωματωθεῖ εἰς τήν «Βαβυλῶναν» τῆς πανθησκείας καί τῶν αἱρέσεων καί ἀφ' ἐτέρου τήν κατάπτωσιν - ἠθικήν πολιτικήν οικονομικήν - τοῦ λαοῦ.

Παρ' ὅλα αὐτά ὅμως παραμένει τό βασανιστικόν ἐρώτημα: διατί ὅλα αὐτά; τί ὁδήγησεν τόν κόσμον εἰς τήν ἀποστασίαν αὐτήν; διατί ὁ κόσμος ἐγκατέλειπεν τόν Παράδεισον καί τρέχει τετυφλωμένος πρός τήν κόλασιν; κόλασις πού ἀπό ἐδῶ ἤδη γίνεται αἰσθητή: πόλεμοι, ἐπαναστάσεις, γενική βία καί ἐγκληματικότητα, αὐτοκτονίαι, ναρκωτικά, σεξουαλικά διαστροφά καί γενική αὐτοκαταστροφή;

Καθηγούμεν. Μακάριος:

— Ἡ διδαχή τῶν Ἀποστόλων ἀρχίζει μέ τήν ἐξῆς περίφημον φράσιν: «Υπάρχουν δύο δρόμοι, ἕνας τῆς ζωῆς δηλαδή τῆς ἀρετῆς, τοῦ Θεοῦ καί ἕνας τοῦ θανάτου δηλαδή τοῦ σκότους».

Αὕτη εἶναι μία πραγματικότητα πού τήν βιώνομεν καθημερινῶς καί ἀφ' ἐνός μέν τό καλόν, ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφῶς δύσκολος καί «τεθλιμμένος», ἀφ' ἐτέρου δέ ὁ «δρόμος» τοῦ κακοῦ εἶναι σαφέστατα εὐκολος: διά νά καταστρέψωμεν μίαν ἀνθρώπινον ζωὴν ἀρκεῖ καί ἕν κλάσμα τοῦ δευτε-

ρολέπτου· διά νά δημιουργηθεῖ ὁμως ἀπαιτοῦνται συνήθως ἐννέα ὁλόκληροι μῆνες· τό νά φάγωμεν καί νά πῖωμεν ἀσυστόλως καί καταχρηστικῶς εἶναι σαφῶς εὐκολότερον ἀπό τό νά νηστεύσωμεν καί νά ἐγκρατευθῶμεν τό νά ὀργισθῶμεν, νά μνησικακήσωμεν νά φθονήσωμεν, δέν εἶναι δύσκολον ὅσο τό νά ἐλέγχωμεν τόν θυμόν καί τήν ὀργήν, νά συγχωρῶμεν τούς ἐχθρούς μας καί νά ἀποκτήσωμεν ἀγάπην δι' ὅλον τόν κόσμον.

Ἡ κοσμική φιλοσοφία καί κύριως ὁ ὕλισμός καί ὁ Μαρξισμός, προσπάθησεν νά ἀποδείξει διά... μεταφυσικῶν συλλογισμῶν (10) ὅτι οὔτε λίγο οὔτε πολύ κακόν δέν ὑπάρχει, ὅτι πρόκειται περί ἀφηρημένης ἐννοίας καί ὅσον ἀφορᾷ τό καλόν, αὐτό δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ ἱκανοποίηση τῶν ὀρέξεων τῆς σάρκας καί ἡ ἀχαλίνωτη ἐλευθερία. Ὁ ἄθεος φρουδισμός ἀνήγαγεν τό σέξ δηλ. τήν σαρκικήν ἀσυδοσίαν, ἕως πλήρους ἀποκτηνώσεως - ὡς ὕψιστον ἰδανικόν, κάτι πού ἐγίνεν ἀμέσως ἀποδεκτόν ἀπό τόν κόσμον καί κυρίως τούς νέους.

Ἀκολούθησαν ἡ λεγομένη «σεξουαλική ἐπανάστασις» καί ἡ ἀμφισβήτησις τῶν θεσμῶν τῆς οἰκογενείας καί τῆς πατρίδος πού ἐκφράστηκαν μέ τόν προτεσταντικόν χιππισμόν τῶν Ἀμερικανῶν τοῦ Σάν Φραντζίσκο (πού τελικῶς κατέληξεν εἰς τόν πανσεξουαλισμόν καί τόν Σατανισμόν) ἡ ἐξέγερσις τῶν Γάλλων φοιτητῶν τόν Μάιο τοῦ 1968 (πού ἐγίνεν ἡ ἀφορμή διά τήν διάδοσιν τῆς ἀναρχίας καί τῆς τρομοκρατίας) ἀκόμη καί ἡ «ἐπανάστασις» εἰς τήν μουσικήν μέ τό παγανιστικόν «ρόκ ἐντ ρόλλ» καί τό σχιζοφρενικόν «χέβυ μέταλ».

Ἡ ἀχαλίνωτος αὕτη ἐλευθερία προκάλεσεν τήν ἀσυδοσία καί φυσικά - καθ' ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνο σῶμα, σάρκα ἀλλά κυρίως ψυχή - τήν τελικήν κούρασιν καί ἀνίαν πού ὁδήγησεν εἰς τά ναρκωτικά καί τήν αὐτοκτονίαν.

Ἰδοὺ λοιπόν αἱ δύο ὁδοί τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ χάρις εἰς τήν σύντομον ἱστορικὴν ἀναφοράν πού ἐκάναμεν ἀνοίγονται ἐμπρός μας, ὁλοκάθαρα· ὁ εἰς ὁ δρόμος, ὁ τῆς ἀρετῆς, τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης, ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ - ὁ δύσκολος ὄντως αὐτός δρόμος - ὁδηγεῖ εἰς τήν ἁρμονίαν, τήν ἡσυχίαν, τό ὑψηλόν πέταγμα τοῦ νοῦ, τήν ἀληθινὴν ἀπελευθέρωσιν, ὅχι τήν ψευδὴν τῶν ναρκωτικῶν ἢ τοῦ ἀλκοόλ· ὁ ἄλλος, ὁ τοῦ κακοῦ ὁδήγησεν εἰς πολέμους, ἀκατάσχετον βίαν, ματαίαν ὀργήν, ψευδὴν ἐλευθερίαν μέ ἀντάλλαγμα τήν δουλείαν τῆς ψυχῆς, ἀδιέξοδον, ἀπελπισίαν καί φυσικά, τήν αἰώνιον κόλασιν εἰς ἀντίθεσιν μέ τόν δύσκολον καί «τεθλιμμένον» δρόμον τοῦ καλοῦ πού ὁμως ὁδηγεῖ εἰς τήν θεϊαν ἐκείνην δόξαν πού «αὐτί ἀνθρώπου δέν ἦκουσεν καί ὀφθαλμός δέν εἶδεν».

Ὁ κόσμος λοιπόν δέν ἠγάπησεν τόν δρόμον τῆς ἀρετῆς ἠθέλησεν τόν εὐκολον δρόμον τοῦ κακοῦ δηλ. τόν δρόμον πού ὁδηγεῖ εἰς τόν Σατανᾶν· διά

τούς χριστιανούς ὁμως, πού παρεκλίνουν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς εἰς τήν πονηράν, δέν ὑπάρχει καμμία δικαιολογία· ὁ Σατανᾶς εἶναι δι' αὐτούς, τό πρόσχημα τῆς κακῆς προαιρέσεως τῶν (11).

Δημοσιογράφος:

— Καί ἐδῶ ἐπιτρέψτε μου ὁσιολογιώτατε, νά κάμω μίαν πικράν παρατήρησιν, εἰς τήν ἐξῆς τραγικήν ἀντίφασιν· ὁ μὲν Σατανᾶς λατρεύεται καί μέ ἔμμεσον τρόπον - καί ὄχι ἀπαραιτήτως ἀνοικτά, ὅπως γίνεται μέ τούς σατανιστές - ὁ δὲ Θεός, ὁ ὕψιστος Δημιουργός μας καί κτίστης τοῦ παντός συχνά δέν λατρεύεται εἰλικρινῶς· τόν μὲν Σατανᾶν μπορεῖ μέ τό στόμα νά ἐκδιώκομεν καί νά ὠνειδίζομεν, μέ τά ἔργα μας ὁμως νά ὑμνοῦμεν καί νά δοξολογοῦμεν, τόν δὲ Θεόν συχνά μέ τό στόμα δοξάζομεν καί ὑμνοῦμεν, μέ τά ἔργα μας ὁμως κάμωμεν τό ἀντίθετον.

Ὁ Σατανᾶς δηλαδή συχνά ἀπολαμβάνει ἀπό τούς ἀνθρώπους εἰλικρινῆ... λατρείαν ἐνῶ ὁ Θεός πολλές φορές ὑποκριτικὴν καί εἰκονικήν!

Καθηγούμεν. Μακάριος:

— Πικρά πράγματι ἀλλὰ καί εὐστοχος ἡ παρατήρησις σας ἀγαπητέ! καί θά ἤμποροῦσα νά συμπληρώσω μάλιστα ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ὑποκρισία ὡς πρὸς τήν λατρείαν καί τήν πίστιν εἰς τόν Θεόν ἔχει ἐπηρεάσει εἰς μέγαν βαθμόν τούς νέους· ἡ ὑποκρισία τῶν γονέων προκαλεῖ τήν ἀρνητικὴν ἀντίδρασιν τῶν νέων ἐφ' ὅσον οἱ νέοι εἶναι ἀκόμη ἀγνοοί καί καθαροί ὡς πρὸς τά συναισθηματικά των καί ἐπιδιώκουν νά πιστεύσουν εἰλικρινῶς καί μέ ζῆλον εἰς τήν ἀλήθειαν· βλέποντες λοιπόν οἱ νέοι τήν ὑποκρισίαν αὐτὴν πού κυριαρχεῖ δυστυχῶς εἰς τόν χώρον τῆς οἰκογενείας καί συχνά καί τῆς ἐκκλησίας ἀπομακρύνονται ἀπὸ τήν ἀληθῆ πίστιν τοῦ Χριστοῦ καί στρέφονται εἰς τὰς διαφόρους ψευδοθρησκείας καί αἱρέσεις ἢ εἰς τήν ἀπόλυτον ἀθεΐαν καί μηδενισμόν καί ἀκόμη εἰς τόν ἀποκρυφισμόν καί τόν Σατανισμόν.

Καί θά πρέπει νά ἐπισημάνωμεν ἐδῶ, ὅτι ὁ Σατανᾶς ἐνδιαφέρεται περισσότερο διά τούς νέους διά δύο κυρίως λόγους· πρῶτος καί κυριότερος, εἶναι ὅτι οἱ νέοι ἔχουν καθαρὰν ἀκόμη ψυχὴν καί ἀδιάφθορον νοῦν καί εἶναι φυσικόν νά προσελκύουν τήν προσοχήν καί τό μένος τοῦ ψυχοκτόνου διαβόλου καί δεύτερος εἶναι ὅτι οἱ νέοι μέ τόν ἀγνόν ἐνθουσιασμόν πού τούς διακρίνει πέφτουν εὐκολότερα εἰς τὰς παγίδας πού ἐντέχνως καί ὑπόλως στήνει εἰς τόν δρόμον τῶν ἀναζητήσεων τῶν ὁ Σατανᾶς.

Αἱ ἄπειραι σχεδόν αἱρέσεις ὁ ἀποκρυφισμός, ὁ διαλογισμός, ἡ Μαγεία, ἀκόμη, αἱ πολιτικά καί ὕλιστικά ψευδοἰδεολογίαι, προβάλλονται ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ εἰς τήν ἀγνήν καί ἀνιδιοτελεὴν ψυχὴν τοῦ νέου ὡς μεγάλαι καί σπουδαῖαι ἀναζητήσεις πού θά τόν ὁδηγήσουν εἰς τήν ἀλήθειαν, ἀλλὰ εἰς τό

τέλος της αναζητήσεως καί δυστυχώς όχι ανώδυνα ανακαλύπτουν την χυδαιότητα την απάτην καί τό ψεύδος πού κρύπτονται πίσω από τό δμορφον παραπλανητικώς πέπλον των.

Δημοσιογράφος:

— Μέ αυτά πού εἶπατε όσιολογιώτατε ἀπαντήσατε ἤδη προκαταβολικῶς εἰς τό ἐπόμενο ἐρώτημά μου πού εἶχε αὐτό ἀκριβῶς τό θέμα, δηλ. τήν ἀπομάκρυνσιν τῶν νέων ἀπό τήν ἐκκλησίαν, ἀν καί κατὰ τά τελευταῖα ἔτη παρατηρεῖται νομίζω κάποια μεταβολή ἢ κάνω λάθος;

Καθηγούμεν. Μακάριος:

Δέν κάνετε λάθος: ὑπάρχει ἀληθῶς μεταβολή διότι πολλοί νέοι, ὄντως ἐπιστρέφουν εἰς τās ἀγκάλας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, εἰς μεγάλην ἀντίθεσιν μέ τό γενικότερον κλίμα τῆς ἀποστασίας καί τῆς ἠθικῆς παρακμῆς. Καί αὐτό ἐξηγεῖται ἀπό τό γεγονός, ὅτι ὅλαι αἱ ψευδοφιλοσοφίαι καί αἱ κοινωνικοπολιτικά θεωρίαι (Μαρξισμός, Ὑλισμός, Ὑπαρξισμός, Ψυχανάλυσις - Φροῦδισμός, Δαρβινισμός κ.ἄ.) μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου, ἀπεγυμνώθησαν ἀπό τόν μανδύαν τοῦ ψευδοεπιστημονισμοῦ καί τῆς ἐπιφανειακῆς ψευδοϊδεολογίας των καί κατέρευσαν ὡς χάρτινοι πύργοι· μόνον ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καί ὅπως αὕτη τηρεῖται ἀπαρασάλευτος ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀντεξεν εἰς τόν χρόνον παρ' ὅλον τόν ποικιλόμορφον καί λυσσώδην πόλεμον πού ἐδέχθη καί δέχεται ἀπό τούς ποικίλους ἐχθρούς της.

Ἐξ' ἄλλου ὁ οἰκουμενισμός - ἡ «Βαβυλῶν» τῶν

ψευδοθρησκείων καί τῶν αἵρέσεων - καθῶς καί ἡ λαίλαψ τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, τέκνον τοῦ ὁποῖου εἶναι καί ὁ Σατανισμός εἶναι θά λέγαμε ἡ ὕστατος προσπάθεια τοῦ Σατανᾶ νά νικήσει, νά καταβάλλει τήν Ὁρθόδοξον πίστην.

Οἱ νέοι λοιπόν σιγά - σιγά ἀναγνωρίζουν τήν τεραστίαν καί χασοκὴν διαφορὰν πού χωρίζει τās διάφορους, ψευδοδιδασκαλίας μέ τήν ὀρθόδοξον πίστην καί ἐπιστρέφουν εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

Συνέχεια στό ἐπόμενο

9. ΙΩΑΝ. Α' 2, 18

10. Ὁ «δυτικός» Ἀριστοτέλειος καί Πλατωνικός σκεπτικισμός εἶναι ἡ βάση τῆς Μαρξιστικῆς διαλεκτικῆς καί ὄλων τῶν συναφῶν φιλοσοφιῶν.

11. Ἁγ. Χρυσόστομος: «ΟΤΙ ΕΚ ΡΑΘΥΜΙΑΣ Η ΚΑΚΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΠΟΥΔΗΣ Η ΑΡΕΤΗ» τ. 31, ΕΠΕ.

ΠΕΝΘΗ

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

Μετά μεγάλης λύπης, φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, τήν τελευταίαν τοῦ ἀγωνιστοῦ τῶν Γ.Ο.Χ., Κων/νου Α. Μιχαήλ ἐκ Δομοκοῦ.

Τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, διάλεξε ὁ Κύριος νά τόν καλέσει στήν Οὐράνιο Βασιλεία, εἰς ἡλικία 67 ἐτῶν. Ἦταν ἓνας ἐκ τῶν πρώτων ἀγωνιστῶν τῶν Γ.Ο.Χ. Δομοκοῦ ὡς καί τῆς εὐρύτερης Περιφέρειας. Τόν περισσότερο χρόνο τῆς ζωῆς του, τόν ἠνάλωσε ὡς ἱεροψάλτης εἰς τόν Ἱ. Ναό Ζωοδόχου Πηγῆς Δομοκοῦ.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐγένετο ἡμέρα Δευτέρα, τῆς Διακαινησίμου ἐβδομάδος, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου εἰς τόν Ἱ. Ναό Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου ἐγένετο καί ἡ ταφή του, ἡ δέ ὁμιλία τοῦ Ἀρχιερέως συνεκίνησε τούς πάντας, ἐξάρας συγχρόνως τήν ἀγωνιστικότητά του καί τόν γεμάτο παλμό βίο του.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΟΙ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΟΙ	σελ. 1
2. Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ Α' ΜΑΤΘΑΙΟΥ	σελ. 4
3. Η ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ Θ. ΚΟΙΝΩΝΙΑ	σελ. 5
4. Η ΚΑΤΑ ΘΕΟ ΠΟΡΕΙΑ	σελ. 6
5. Η ΘΕΙΑ ΑΝΑΛΗΨΙΣ	σελ. 7
6. ΕΠΙΚΑΙΡΑ	σελ. 9
7. ΣΧΟΛΙΑ	σελ. 10
8. Η ΦΡΑΓΓΕΛΩΣΙΣ	σελ. 11
9. Ο ΤΙΜΙΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ	σελ. 12
10. ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ	σελ. 13